

УДК 343.8 (477) (045)
DOI <https://doi.org/10.32782/2709-9261-2022-1-5-25>

Колодчин Дмитро Васильович,

кандидат юридичних наук,
докторант кафедри управління безпеки,
правоохоронної та антикорупційної діяльності

(ПрАТ «Вищий навчальний заклад

«Міжрегіональна Академія управління персоналом», м. Київ)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0820-4409>

ЗАПОБІГАННЯ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ СЕРЕД ОСІБ, ЯКІ ПЕРЕБУВАЮТЬ НА ОБЛІКУ УПОВНОВАЖЕНОГО ОРГАНУ З ПИТАНЬ ПРОБАЦІЇ (АНАЛІЗ ЗАРУБІЖНИХ ПОЗИТИВНИХ ПРАКТИК)

Статтю присвячено аналізу зарубіжних позитивних практик запобігання кримінальним правопорушенням серед осіб, які перебувають на обліку уповноваженого органу з питань пробації. Проаналізовано кращі практики іноземних країн, де система пробації вже успішно функціонує. Розглянуто основні детермінанти повторних кримінальних правопорушень, що можуть вчинятися особами, котрі перебувають на обліку уповноваженого органу з питань пробації. Автор звертає увагу на різні фактори, які можуть впливати на вчинення повторних правопорушень, такі як кримінальне минуле, перебування у місцях ізоляції та взаємодія із кримінальною субкультурою. Розглянуто вплив економічних умов, соціального середовища, вживання наркотиків та алкоголю, а також контролю та супроводу з боку пробаційних служб на зменшення ризику повторних правопорушень. Дослідження відображає важливість соціальної адаптації та підтримки для зменшення кримінальної поведінки. Звернено увагу на кращі виправні практики, які можуть бути використані національними інституціями для покращення запобігання кримінальним правопорушенням серед осіб, котрі перебувають на обліку уповноваженого органу з питань пробації.

Ключові слова: запобігання кримінальним правопорушенням, уповноважений орган з питань пробації, повторні кримінальні правопорушення, детермінанти злочинності, кращі виправні практики.

Постановка проблеми. Уповноважений орган із питань пробації належить до спеціалізованих суб'єктів запобіжної діяльності, зміст запобіжної діяльності якого полягає у виявленні й усуненні причин і умов, що сприяють вчиненню кримінальних правопорушень; недопущенні вчинення повторних кримінальних правопорушень із боку осіб, котрі перебувають на його обліку; розробці й організації контролю за здійсненням заходів запобігання [1, с. 100].

Ураховуючи те, що уповноважені органи з питань пробації належать до спеціалізованих суб'єктів запобігання кримінальним правопорушенням, виникає потреба проведення аналізу заходів, які необхідно здійснювати уповноваженим суб'єктам із метою недопущення вчинення нових кримінальних правопорушень особами, котрі перебувають на обліку таких органів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми злочинності серед осіб, які відбувають покарання, не пов'язані із позбавленням волі, входять у коло наукових інтересів І.Г. Богатирьова, котрий досліджував кримінологічні аспекти діяльності кримінально-виконавчої інспекції як органу виконання покарань, не пов'язаних із позбавленням волі. О.І. Богатирьова розглядала актуальні проблеми становлення інституту пробації в Україні. С.І. Халимон досліджував проблеми запобігання злочинам серед осіб, які перебувають на обліку кримінально-виконавчої інспекції. Напрацювання зазначених вчених мають велике значення для формування теоретичних засад функціонування органів пробації як правонаступника кримінально-виконавчої інспекції, водночас розвиток суспільних

відносин, створення нових правових інституцій вимагають уточнення й актуалізації результатів досліджень, адже роботи вказаних авторів проведені майже десятиліття тому, що і актуалізує мету нашої статті.

Метою статті є аналіз позитивних практик запобігання вчиненню нових кримінальних правопорушень особами, котрі перебувають на обліку уповноважених органів із питань пробації.

Виклад основного матеріалу. Перш ніж визначати найефективніші заходи запобігання вчиненню повторних кримінальних правопорушень особами, які перебувають на обліку уповноваженого органу з питань пробації, необхідно визначити основні детермінанти їх вчинення.

Існує багато факторів, що можуть впливати на вчинення повторних кримінальних правопорушень, серед них виділимо кримінальне минуле таких осіб (як показало наше дослідження, їх більш ніж третина, а саме 34,5%), котрі вчинили повторне кримінальне правопорушення, мали проблеми із законом до того, як стали клієнтами уповноважених органів пробації. Наявність кримінального минулого може вказувати на низький рівень соціальної адаптації та труднощі у підтриманні законотривної поведінки.

У 1939 році Сазерленд обґрунтував одну з найперспективніших теорій про те, що злочину навчаються. Це навчання відбувається «у взаємодії з іншими людьми... головним чином у близьких особистих групах» [2].

За результатами вивчення вироків встановлено, що понад третина осіб, які вчинили повторні кримінальні правопорушення, мали кримінальне минуле,

а отже, ймовірний досвід перебування у місцях ізоляції. Перебування у місцях ізоляції негативно впливає на свідомість індивіда, частина засуджених набувають негативного досвіду кримінальної субкультури, тобто підсвідомого стилю мислення та поведінки, що виникає у середовищі людей, які мають досвід кримінальної діяльності та певний статус серед інших злочинців.

Кримінальна субкультура може впливати на клієнтів пробації шляхом створення системи підтримки від інших засуджених. Така собі злочинна солідарність може формувати у засуджених віру в те, що кримінальна діяльність є прийнятним способом життя. Окрім цього, засуджені особи можуть мати негативний досвід взаємодії із правоохоронними органами, а це може посилювати їх ворожість до закону та збільшити схильність до кримінальної протиправної поведінки.

Отже, вплив кримінальної субкультури на вчинення повторних кримінальних правопорушень може бути значущим, але йому можна запобігти шляхом забезпечення підтримки та можливостей для соціальної адаптації, підтримки від уповноваженого органу з питань пробації, освіти й інформаційної роботи, а також роботи із середовищем. Важливо звертати увагу на цей аспект, оскільки успішна соціальна адаптація засуджених осіб зменшує їх схильність до повторного вчинення кримінальних правопорушень і сприяє підвищенню рівня безпеки у суспільстві.

Наступним фактором, що суттєво детермінує злочинність, є економічні умови. Наявність роботи та доступ до матеріальних ресурсів може впливати на зменшення злочинності серед цієї групи людей. Відсутність стабільного доходу може спонукати до вчинення повторних кримінальних правопорушень.

Суттєвий вплив на повторні кримінальні правопорушення мають соціальні умови, у яких перебуває людина. Сім'я та її підтримка знижують ризик вчинення повторних кримінальних правопорушень. Умови проживання, рівень освіти та доступ до медичних послуг також можуть впливати на злочинність.

Вживання наркотичних засобів або алкоголю як фонове явище також позначається на вчиненні повторних кримінальних правопорушень. 50,4% вивчених нами осіб характеризувалися негативно, а 13% зловживали спиртними напоями, наркотичними засобами.

Ще одним фактором, який впливає на рівень повторних кримінальних правопорушень, є контроль і супровід клієнтів пробації. Наявність ефективної системи контролю та супроводу може допомогти зменшити ризик злочинної поведінки. Відсутність контролю та супроводу, навпаки, збільшує ризик відхилення від заклонаслухняної поведінки.

Опитаний персонал уповноважених органів із питань пробації розподілив причини вчинення повторних кримінальних правопорушень так: відсутність засобів для існування – 14,7%, негативний вплив середовища – 50,3%, небажання стати на шлях виправлення – 50%, інші причини – 23,5%.

Криміногенні детермінанти (причини й умови злочинності) утворюють відносно цілісну систему, яка складається з безлічі елементів. Сюди входять комплекси причин і умов окремих видів злочинів, наприклад, насильницьких, корисливих, рецидивних та інших; розрізняються і рівні криміногенних детермінант. Причини й умови конкретних злочинів виступають первинним елементом криміногенної системи [3, с. 119].

Одвічна проблема кримінологічної науки (що превалує в особі злочинця – біологічне чи соціальне?), запо-

чаткована у роботах італійського позитивіста Ч. Ломброзо, порушувалася і в американській кримінології. Американські вчені, які присвятили їй свої роботи, вважали, що злочинність передається у спадок за різними механізмами спадкування. У 1910 році видатний соціолог Франклін Гіддінгс у вступі до книги Роберта Дугласа висловив думку, що «злочинність пов'язана зі схрещуванням порочної крові з більш енергійним зовнішнім штамом» [4]. Проте остаточного краху ця теорія зазнала завдяки результатам дослідження Чарльза Горінга, який порівняв оксфордських студентів і англійських каторжників, дійшовши висновку, що такого поняття, як фізичний злочинець, не існує [5].

З метою якісного визначення дієвих заходів запобігання кримінальним правопорушенням серед осіб, котрі перебувають на обліку уповноваженого органу з питань пробації, вважаємо за доцільне здійснити певний екскурс в історію становлення та розвитку пробації у зарубіжних країнах. Як відомо, пробація поширилася у європейських країнах, а також США. Ми проаналізуємо наявну юридичну літературу, присвячену діяльності пробації на різних континентах у контексті запобігання повторним кримінальним правопорушенням.

Як стверджують П. Вайтхед та Р. Стетхем у своїй роботі, присвяченій історії розвитку пробації в Англії згідно із законом 1907 року, випробувальний термін ґрунтувався на принципі «радити, дружити та допомагати», і лише в 1970–1980-х роках ця головна передумова опинилася під серйозною загрозою. Зазначений принцип був трансформований Законом про кримінальну юстицію 1991 року, і умовне засудження стало «покаранням у суспільстві» та вироком суду. Відтоді питання легітимності породило складні питання для практики пробації [6].

Збільшення кількості умовно-достроково звільнених і, починаючи з 1992 року, запровадження встановленого законом нагляду для всіх, хто відбуває 12 місяців або більше, почало витіснити добровільний нагляд [7, с. 235]. Обмеження ресурсів обмежило роботу після звільнення. Особливо це вплинуло на послуги для осіб, які відбували короткі терміни ув'язнення та яких тоді було звільнено без офіційного нагляду і, отже, з незначною підтримкою або взагалі без неї, навіть якщо було відомо, що вони особливо потребують і ризикують бути повторно засудженими [8].

Окрім потреби в обмежених ресурсах, цей зсув мав ідеологічне підґрунтя. Акцент змінився на безперервність покарання й управління ризиком, а не на пропозицію підтримки та допомоги людям протягом важких тижнів після звільнення із в'язниці. Конотації піклування погано підходили для цієї нової характеристики, і термін переселення став дедалі більш популярним [9].

1990-ті роки посилити цей зсув і рішуче змінили офіційну ідентичність пробації. Закон про кримінальне правосуддя 1991 року зробив наказ про пробацію вироком суду та супроводжувався новими національними стандартами. Відтепер умовне засудження стало «покаранням у суспільстві», і, поряд із виникненням ризику, службу було реформовано урядом як правоохоронний орган та орган громадського захисту. Реабілітація продовжувала залишатися офіційною метою, але у змінній формі так званої нової реабілітації – реабілітації, заснованої на когнітивному біхевіоризмі. Важливим показником змін у практичному середовищі стала зміна системи стажування. До 1990-х років фахівці із пробації проходили підготовку з питань соціальної роботи, але, коли лейбористський уряд відновив професійну

підготовку офіцерів пробації у 1997 році, він створив нову кваліфікацію. Таким особам видавався диплом із вивчення пробації, зосереджений на громадському захисті та зниженні повторних злочинів [10, с. 24].

У США цей перехід від реабілітації до пріоритетів управління ризиками та продовження покарання було відображено у навчанні та практиці персоналу та відтворено в ньому [11]. Персонал проводить тести на наркотики, носить зброю, контролює комендантську годину та збирає гонорари. Хоча це далеко від позиції в Англії й Уельсі, це може служити попередженням про те, куди зрештою може призвести заклопотаність ризиком і покаранням.

Отже, починаючи приблизно із середини 1970-х років, нової популярності та впливу на уряд набуває класична теорія раціонального вибору злочинності, що супроводжувалося переконанням у необхідності покарання як акту відплати та стримування [12; 13]. Як англійська, так і французька пробація дедалі більше зосереджуються на поняттях ризику та менеджменту, зберігаючи головну мету – зменшення рецидиву [14, с. 226].

В Англії й Уельсі створюються громадські центри, у яких учасники, окрім можливостей зустрічатися з офіцерами пробації, також мають доступ до додаткової підтримки, що пропонується волонтерами та колегами-наставниками від партнерських агенцій, наприклад, отримання освіти та навчання, фінансової підтримки, охорони здоров'я та житла [15, с. 265]. Доміні, посиляючись на неопубліковане дослідження Уоткінса, стверджує, що існують «багатообіцяючі ознаки того, що громадські центри покращують надання нагляду за правопорушниками та заохочують залучення та дотримання вимог» [16].

Вітчизняний вчений політолог Д. Ягунов, досліджуючи загальну превенцію та «реабілітаційний ідеал» у політиці соціального контролю держави, намагався з'ясувати, що зупиняє людину від вчинення кримінальних правопорушень. Аналізуючи проблематику загальної превенції, увагу мимоволі фокусують здебільшого на ефекті залякування. Д. Ягунов вважає, і ми повністю погоджуємося з його думкою, що загальна превенція і так сама по собі характеризується абстрактністю й аморфністю, а отже, й «незручністю» для перевірки відповідних наукових висновків на практиці. І лише такий компонент, як залякування, має найбільші шанси бути більш-менш перевіреним за допомогою соціологічних досліджень [17, с. 130].

Використовуючи оцінки, засновані на результатах регресії для США у 1960 році, Ерліх [18, с. 311] дійшов висновку, що «на практиці переважна частка загального профілактичного ефекту ув'язнення пояснюється його чистим стримуючим ефектом. Політика, яка розвиває навички та здібності дітей і підлітків, а також заохочує їх закінчити середню школу, може мати значний вплив на злочинність».

Подібних результатів у боротьбі зі злочинністю можна отримати, використовуючи субсидії на заробітну плату замість «субсидій на освіту», але у цьому випадку важливо враховувати динамічні наслідки політики, що націлює субсидії на заробітну плату молодим працівникам. Більшість попередніх досліджень щодо зменшення злочинності зосереджувалися на стримувальних і неідеальних ефектах суворішого дотримання закону. Політика забезпечення правопорядку, інвестування у навички та субсидування заробітної плати є важливими компонентами ефективної стратегії боротьби зі злочинністю [19, с. 22].

Дослідження Брюса Вестерна стосовно осіб, котрі перебували під наглядом після звільнення у Бостоні, показало, що вони мали набагато нижчий рівень злочинності, ніж ті, хто не був під наглядом і знову потрапив до в'язниці вдвічі частіше [20, с. 127].

Таким чином, нагляд може виявитися найефективнішим засобом управління ризиками та зменшення кількості рецидивів.

Очевидно, що ефект стримування через страх перед покаранням – не єдиний аргумент на користь невчинення повторних кримінальних правопорушень. Певне коло осіб не вчиняє кримінальні правопорушення через моральні й етичні цінності або ж релігійні переконання. Якась частина громадян не вчиняє їх через повагу до закону та правопорядку. Не останнє місце у причинах утримання від вчинення повторних кримінальних правопорушень посідає наявність альтернатив: коли у людей є доступ до легальних можливостей заробітку та до інших ресурсів, вони не мають потреби вчиняти кримінальні правопорушення.

Емоційна та соціальна підтримка також посідає важливе місце: люди, які мають таку підтримку від своєї родини, друзів і спільноти, частіше відмовляються від вчинення кримінальних правопорушень, оскільки вони відчують, що не самотні у складних ситуаціях. Загалом люди утримуються від вчинення кримінальних правопорушень через різні мотиви, що можуть бути як індивідуальними, так і загальнолюдськими.

Рівність можливостей є найбільш ефективними ліками від злочинності. Тією мірою, якою можливість сама по собі є функцією індивідуальних здібностей і бажання, ці теорії конкурують із традиційними поясненнями, заснованими на індивідуальних відмінностях. Наприклад, основним джерелом підтримки теорій можливостей є більший рівень злочинності у нижчих соціально-економічних класах [21].

Дауні й Ендрю у своєму метааналітичному огляді розглянули роль основних виправних практик у зниженні рецидивної злочинності та надали вагомі попередні докази їх ефективності [22]. До основних виправних практик автори відносять:

1. належне використання повноважень персоналом;
2. відповідне моделювання та посилення;
3. розвиток навичок і стратегії вирішення проблем;
4. ефективне використання ресурсів громади;
5. фактори стосунків персоналу із правопорушником.

Ми вважаємо, що такі практики цілком можливо використовувати у діяльності уповноважених органів пробації. Спробуємо більш ґрунтовно розкрити зміст кожної із них.

Порушення, особливо рецидив, лежить в основі багатьох проблем, із якими стикаються політика, соціальні працівники та всі організації, зосереджені на підтримці молодих людей, що перебувають під пробацією (відбувають умовні терміни тощо) [23, с. 112].

Належне використання повноважень персоналом передбачає твердий, але справедливий підхід до осіб, котрі перебувають на обліку уповноваженого органу пробації. Використання повноважень передбачає чітке та конкретне доведення до особи вимог і правил, яких необхідно дотримуватися. Процес нагляду повинен супроводжуватися якісним контролем і винагородою за дотримання правил. Учасник процесу повинен отримувати підбадьорливі повідомлення та словесну підтримку. Вимоги та правила мають доводитися шанобливо. Необхідно утримуватися від дисциплінарної практики контролю та принизливого (ганебного) ставлення до засуджених осіб.

Загалом належне використання повноважень персоналом передбачає здатність до справедливості, терпимості й емпатії, а також вміння дотримуватися процедур і правил, виконувати свої обов'язки відповідно до закону та допомагати засудженим повернутися до суспільства.

Відповідне моделювання та посилення полягає у тому, що персонал пробації повинен брати участь у просоціальному моделюванні та рольових іграх, а також використовувати позитивне підкріплення й ефективні методи несхвалення. Працівники пробації повинні всіляко демонструвати та посилювати альтернативні кримінальним стилі мислення, почуття та дії. Необхідно залучатися до процедур структурованого навчання (використання рольових ігор / репетицій, моделювання з відповідним зворотним зв'язком на продуктивність піднаглядних).

Стратегії розвитку навичок і вирішення проблем розкриваються через використання структурованого навчання та когнітивно-поведінкових технік. Необхідно сприяти розвитку навичок і вдосконалювати здатність вирішувати проблеми самостійно. Персонал має прагнути виявити проблеми засуджених, допомогти створити альтернативи дій і розробити план їх реалізації. Структуроване навчання та когнітивно-поведінкові техніки є ефективними методами для розвитку навичок і вирішення проблем клієнтів пробації. Структуроване навчання містить у собі чітку послідовність кроків, які необхідно виконати для досягнення певної мети. Когнітивно-поведінкові техніки допомагають засудженим зрозуміти, як їхнє мислення та поведінка впливають на їхнє життя та на життя інших.

Персонал уповноважених органів із питань пробації повинен стимулювати їх до самостійного розвитку навичок і вирішення проблем. Це можна робити, допомагаючи засудженим виявляти та розв'язувати проблеми самостійно, а не пропонуючи готових рішень. Це може проявлятися у формі підготовки плану дій для розв'язання проблем, які вони виявляють.

Ефективне використання ресурсів громади є дуже важливою практикою насамперед через адвокацію та посередництво. Персонал пробації повинен використовувати допомогу різноманітних агенцій, котрі надають підтримку вразливим категоріям населення (лікування алкоголізму / наркоманії, працевлаштування тощо). Найефективніший елемент участі громади у процесі запобігання повторним кримінальним правопорушенням – це використання волонтерів, про що нами вже неодноразово згадувалося. Головне у цій роботі – донесення до членів громади важливості такої діяльності.

Ресурси громади можуть сприяти прийняттю різноманітних профілактичних програм. О.С. Шеремета зазначає, що заходи запобігання кримінальним правопорушенням повинні входити до компетенції не тільки правоохоронних органів, а й органів місцевого самоврядування [24, с. 16]. Органи місцевого самоврядування уповноважені приймати документи у вигляді Комплексних програм профілактики злочинності та правопорушень. Такі програми мають включати навчання навичок

соціальної адаптації, психологічну підтримку та інші види підтримки особам, які допоможуть особам, що перебувають на обліку уповноваженого органу з питань пробації, уникнути повторного вчинення кримінального правопорушення. Технології науково-технологічного прогресу також повинні використовуватися у заходах запобігання. Розвиток інформаційних технологій допоможе створити онлайн-платформу, яка допоможе об'єднати осіб, котрі перебувають на обліку уповноваженого органу пробації, з волонтерами та іншими організаціями, які надають підтримку. Також можна використовувати технології штучного інтелекту й аналізу даних, щоб виявити та прогнозувати ризики повторного вчинення кримінального правопорушення та розробити індивідуальні підходи до кожної особи. Використання ресурсів громади може сприяти підвищенню освітнього рівня її населення. Необхідно проводити освітні заходи для підвищення рівня правової свідомості громадян і їх можливої участі у запобіганні повторним кримінальним правопорушенням.

Загалом запобігання повторному вчиненню кримінального правопорушення вимагає комплексного підходу, у якому беруть участь різні сторони. Ефективність такого підходу залежить від того, наскільки добре координується робота між усіма сторонами та які ресурси й інструменти використовуються для досягнення цієї мети. Застосування таких підходів може допомогти знизити рівень повторності та створити безпечну громаду [25, с. 227].

Фактори стосунків – заключна практика, зміст якої полягає у відпрацюванні якісних стосунків між персоналом і засудженими. Спілкування між ними повинно проходити відкрито, шанобливо, дбайливо та щиро. Персонал повинен проявляти співчуття, компетентність і готовність завжди допомогти [26].

Висновки. Проведене дослідження дає нам можливість дійти висновку, що позитивні зарубіжні практики запобігання кримінальним правопорушенням серед осіб, котрі перебувають на обліку уповноваженого органу з питань пробації, є комплексом соціальних, психологічних і правових заходів, спрямованих на зниження ризику вчинення повторного кримінального правопорушення та забезпечення соціальної адаптації таких осіб. Цей процес передбачає індивідуальний підхід до кожного засудженого, визначення основних причин його кримінальної поведінки та розроблення персоналізованого плану реабілітації та ресоціалізації, який має на меті розвиток позитивних соціальних навичок і відповідальності за свої дії, зниження ризику вчинення кримінальних правопорушень і забезпечення ефективного інтегрування засудженого у соціум після закінчення терміну пробації.

Основними засобами запобігання повторним кримінальним правопорушенням серед осіб, котрі перебувають на обліку уповноваженого органу пробації, є соціальна реабілітація, психологічна підтримка, виховна робота, навчання професійних навичок та інші заходи, спрямовані на підвищення самооцінки та соціальної адаптації цих осіб.

Список використаних джерел

1. Колодчин Д., Кухар В. Уповноважений орган з питань пробації як суб'єкт запобігання кримінальним правопорушенням. *Право.ua*. 2022. № 4. С. 96–103.
2. Laub J.H. & Sampson R.J. The Sutherland-Gluck Debate: On the Sociology of Criminological Knowledge. *American Journal of Sociology*. 1991. № 96 (6). P 1402–1440.
3. Халимон С.І. Запобігання злочинам серед осіб, які перебувають на обліку в кримінально-виконавчій інспекції : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Дніпропетровськ, 254 с.

4. Robert L. Dugdale, *The Jukes: A Study in Crime, Pauperism, Disease, and Heredity*. New York : G. P. Putnam's Sons, 1891. P. 127.
5. Goring C. *The English Convict* (Montclair N.J.: Patterson Smith, 1972, first published in 1913).
6. Whitehead P. and Statham R. *The History of Probation: Politics, Power and Cultural Change 1876–2005*. Crayford: Shaw & Sons. 2006. P. 327.
7. Maguire M., Raynor P., Vanstone M. et al. Voluntary after-care and the probation service: A case of diminishing responsibility. *The Howard Journal of Criminal Justice*. 2000. № 39 (3). P. 234–248.
8. Maguire M. The resettlement of ex-prisoners. *Gelsthorpe L and Morgan R (eds) Handbook of Probation*. Cullompton : Willan. 2007. P. 398–424.
9. Raynor P. Opportunity, motivation and change: some findings from research on resettlement. *Burnett R and Roberts C (eds) What Works in Probation and Youth Justice*. Cullompton : Willan. 2004. P. 217–233.
10. Deering J. and Feilzer M. *Transforming Rehabilitation: Is Privatisation the End of the Probation Deal?* Bristol : Policy Press 2015. P. 112.
11. Petersilia J. *When Prisoners come Home: Parole and Prisoner Reentry*. New York : Oxford University Press. 2003. P. 278.
12. Wilson J.Q. *Thinking About Crime*. New York : Basic Books 1975. P. 250.
13. Wilson J.Q. and Kelling G.L. Broken windows. *Atlantic Monthly*, March, 1982. P. 29–38.
14. Fernando R. Desistance from crime and probation supervision: Comparing experiences of English and French probationers. *Probation Journal*. № 68 (2). 2021. P. 224–242. URL: <https://doi.org/10.1177/02645505211012062>
15. Phillips J., Albertson K., Collinson B., and Fowler A. Delivering desistance-focused probation in community hubs: Five key ingredients. *Probation Journal*. 2020. Vol. 67 (3). P. 264–282. DOI: 10.1177/0264550520939176
16. Dominey J. *The Use of Community Hubs to Deliver Probation Supervision*. Cambridge: Institute of Criminology. URL: <https://www.ccgj.crim.cam.ac.uk/research/community-hubs>.
17. Ягунов Д.В. Пенітенціарна політика як складова соціального контролю : дис. ... докт. політ. наук. Вінниця, 2021. 460 с.
18. Ehrlich I. On the Usefulness of Controlling Individuals: An Economic Analysis of Rehabilitation, Incapacitation and Deterrence. *American Economic Review*. № 71 (3). 1981. P. 307–322.
19. Buonanno P. *The Socioeconomic Determinants of Crime. A Review of the Literature*. Working paper series. Department of economics university of Milan – Bicocca, 2003. P. 33.
20. Western B. *Homeward: life in the Year After Prison*. New York : Russell Sage, 2018. P. 234.
21. Hirschi T. & Rudisill D. The Great American Search: Causes of Crime 1876–1976. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*. № 423 (1). 1976. P. 14–22. URL: <https://doi.org/10.1177/000271627642300103>
22. Dowden C. and Andrews D. The importance of staff practice in delivering effective correctional treatment: a meta-analytic review of core correctional practice. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*. № 48 (2). 2004. P. 203–214.
23. Sanders M., Jones L., & Briggs E. A What Works Centre for Probation: Challenges and possibilities. *Probation Journal*. № 69 (1) 2022. P. 107–114. URL: <https://doi.org/10.1177/02645505211025077>
24. Шеремета О.С. Органи місцевого самоврядування як суб'єкт запобігання злочинам : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2018. 38 с.
25. Виконання покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, та основи пробації: Курс лекцій / під ред. І.Г. Богатирьова. Чернігів : Просвіта, 2007. 336 с.
26. Haas, S.M. & Spence, D.H. Use of Core Correctional Practice and Inmate Preparedness for Release. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*. № 61 (13). 2017. P. 1455–1478. URL: <https://doi.org/10.1177/0306624X15625992>.

References

1. Kolodchyn D., Kukhar V. (2022) *Upovnovazhenyi orhan z pytan probatsii yak subiekt zapobihannia kryminalnym pravoporushenniam* [The authorized body on probation as a subject of criminal offense prevention] *Pravo.ua*. № 4. [in Ukrainian]
2. Laub J.H. & Sampson R.J. (1991). The Sutherland-Glueck Debate: On the Sociology of Criminological Knowledge. *American Journal of Sociology*, 96(6), pp. 1402–1440. URL: <http://www.jstor.org/stable/2781905> [in English]
3. Khalymon S.I. (2008) *Zapobihannia zlochynam sered osib, yaki perebuvali na obliku v kryminalno-vykonavchii inspektsii* [Zapobihannia zlochynam sered osib, yaki perebuvali na obliku v kryminalno-vykonavchii inspektsii]: dys. kand. yuryd. nauk: 12.00.08, Dnipropetrovsk. [in Ukrainian]
4. Robert L. Dugdale, *The Jukes: A Study in Crime, Pauperism, Disease, and Heredity* (New York: G. P. Putnam's Sons, 1910). P.127. [in English]
5. Goring C. *The English Convict* (Montclair, N. J.: Patterson Smith, 1972, first published in 1913). [in English]
6. Whitehead P. and Statham R. (2006) *The History of Probation: Politics, Power and Cultural Change 1876–2005*. Crayford: Shaw & Sons. P. 327. [in English]
7. Maguire M., Raynor P., Vanstone M., et al. (2000) Voluntary after-care and the probation service: A case of diminishing responsibility. *The Howard Journal of Criminal Justice*. 39 (3). pp. 234–248. [in English]
8. Maguire M. (2007) The resettlement of ex-prisoners. In: Gelsthorpe L and Morgan R (eds) *Handbook of Probation*. Cullompton: Willan. pp. 398–424. [in English]
9. Raynor P (2004) Opportunity, motivation and change: some findings from research on resettlement. In: Burnett R and Roberts C (eds) *What Works in Probation and Youth Justice*. Cullompton: Willan. pp. 217–233. [in English]
10. Deering J. and Feilzer M. (2015) *Transforming Rehabilitation: Is Privatisation the End of the Probation Deal?* Bristol: Policy Press. P. 112. [in English]

11. Petersilia J. (2003) *When Prisoners come Home: Parole and Prisoner Reentry*. New York: Oxford University Press. P. 278. [in English]
12. Wilson J.Q. (1975) *Thinking About Crime*. New York: Basic Books p. 250 [in English]
13. Wilson J.Q. and Kelling G.L. (1982) Broken windows. *Atlantic Monthly*, March, pp. 29–38. [in English]
14. Fernando R. (2021). Desistance from crime and probation supervision: Comparing experiences of English and French probationers. *Probation Journal*, 68(2), pp. 224–242. <https://doi.org/10.1177/02645505211012062> [in English]
15. Phillips J., Albertson K., Collinson B., and Fowler A. (2020) Delivering desistance-focused probation in community hubs: Five key ingredients. *Probation Journal*. Vol. 67(3) 264–282 DOI: 10.1177/0264550520939176 [in English]
16. Dominey J (2018) *The Use of Community Hubs to Deliver Probation Supervision*. Cambridge: Institute of Criminology. Available at: <https://www.cgsj.crim.cam.ac.uk/research/community-hubs>. [in English]
17. Yahunov D.V. (2021) Penitentsiarna polityka yak skladova sotsialnoho kontroliu [Penitentiary policy as a component of social control]: dysertatsiia d-ra. politychnykh nauk. Vinnytsia. 2021. [in Ukrainian]
18. Ehrlich I., (1981). On the Usefulness of Controlling Individuals: An Economic Analysis of Rehabilitation, Incapacitation and Deterrence. *American Economic Review*, 71 (3), pp. 307–322 [in English]
19. Buonanno P. (2003) *The Socioeconomic Determinants of Crime. A Review of the Literature*. Working paper series. Department of economics university of Milan – Bicocca. P. 33. [in English]
20. Western B (2018) *Homeward: life in the Year After Prison*. New York: Russell Sage. P. 234. [in English]
21. Hirschi T., & Rudisill D. (1976). The Great American Search: Causes of Crime 1876–1976. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, 423 (1), pp. 14–22. URL: <https://doi.org/10.1177/000271627642300103> [in English]
22. Dowden C. and Andrews D. (2004) The importance of staff practice in delivering effective correctional treatment: a meta-analytic review of core correctional practice. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology* 48 (2): pp. 203–214. [in English]
23. Sanders M., Jones L., & Briggs E. (2022). A What Works Centre for Probation: Challenges and possibilities. *Probation Journal*, 69 (1), pp. 107–114. URL: <https://doi.org/10.1177/02645505211025077> [in English]
24. Sheremeta O.S. (2018) Orhany mistsevoho samovriaduvannia yak subiekt zapobihannia zlochynam [Local self-government bodies as a subject of crime prevention]: avtoref. dys. ... d.iu.n.: 12.00.08. Kharkiv [in Ukrainian]
25. Vykonnannia pokaran, ne poviazanykh z pozbavleniam voli, ta osnovy probatsii: Kurs lektsii [Execution of non-custodial sentences and grounds for probation] (pid zah. red. I.H. Bohatyrova). Chernihiv: Prosvita, 2007. [in Ukrainian]
26. Haas S.M. & Spence D.H. (2017) Use of Core Correctional Practice and Inmate Preparedness for Release. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, 61 (13), pp. 1455–1478. URL: <https://doi.org/10.1177/0306624X15625992> [in English]

Kolodchyn Dmytro,

Doctor of Law, Doctoral Student of the Department of Security Management,
Law Enforcement and Anti-corruption Activities

(Higher Educational Institution “Interregional Academy of Personnel Management”, Kyiv)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0820-4409>

PREVENTION OF CRIMINAL OFFENSES AMONG PERSONS WHO ARE ON THE RECORD OF THE AUTHORIZED BODY FOR PROBATION ISSUES (ANALYSIS OF FOREIGN POSITIVE PRACTICES)

The article is devoted to the analysis of foreign positive practices in the prevention of criminal offenses among persons who are on the record of the authorized body for probation issues. The author analyses the best practices of foreign countries where the probation system is already successfully functioning. The main determinants of repeated criminal offenses, which can be committed by persons who are on the records of the authorized body on probation issues, are investigated. The author draws attention to various factors that can influence the commission of repeated offenses, such as a criminal past, being in places of isolation and interacting with a criminal subculture. The impact of economic conditions, social environment, drug and alcohol use, as well as control and supervision by probation services on reducing the risk of reoffending is taken into account. The study reflects the importance of social adaptation and support in reducing criminal behaviour. Attention is drawn to the best correctional practices that can be used by national institutions in order to improve the prevention of criminal offenses among persons who are on the record of an authorized probation authority.

Key words: prevention of criminal offenses, authorized body on probation issues, repeated criminal offenses, determinants of crime, best correctional practices.